

A nagy fogás

[2013. március]

A kocsmában javában folyt a verekedés néhány helybéli és egy idegen között. A rendőr az ablakon keresztül figyelte. Nem mert bemenni, várta, hogy fáradjanak el az erős legények, talán akkor jobban elbírnak velük. Elismeréssel nézett az idegenre, aki megtermett férfi volt, hárman sem bírtak el vele. Csak úgy csapkodta a többieket egymáshoz meg a falhoz. Amikor viszont az ablakon kirepülő szék kissé fejbe vágta a rend őreit, megmérgeződött, és gumibotját magasra tartva, berontott az ivóba.

– Rendőrség! – kiáltotta. – Verekedést szüntess!

A sűrű füstön keresztül négy szempár meredt rá meglepetten.

– Kérem az igazolványokat! – szólította fel őket hivatalos szigorral, és előre nyújtotta a kezét.

– Jóska, ne izélj már, hiszen ismersz minket, falubeliek vagyunk – mondta az alacsony, sűrű szemöldökű, miközben a törött orrú és a vörös hajú barátaira mutatott. – Igazoltasd inkább azt a rohadt nagy szigeti söpredéket!

– Csend legyen! Igazolványokat! Csak semmi trükk!

A rendőr az egyik asztalhoz lépett, felemelte a felborult székeket, és helyet mutatott.

– Na, most jegyzőkönyvet veszek fel. Üljetek le! Halljam, mi történt? – kérdezte, mintha nem tudná. Pedig tudta. Nagyon is tudta, hogy a fészkes fene ette volna meg. Mert ha egy szigeti és egy hosszúmezei összeverekedett, annak csak egyetlen oka volt.

Három hónapja kezdődött. Júliusban két, kissé ittas szigeti férfi ment át a falun nagy csomagokkal, s hogy lerövidítsék az utat, a legelőn vágta át. A töltés alatt megpihentek. Még iddoggáltak egy keveset, aztán továbbindultak. A csordás, aki ott legeltette a teheneket, még nevetett is rajtuk, ahogy dülöngéltek és kurjongattak.

Egy óra múlva arra hajtotta az állatokat, aztán megbotlott valamiben. Belerúgott, és rémülten hőkölt hátra. A fűben valami iszonyú dolgot fedezett fel, ami még szörnyű baj okozója lehet. Azonnal a sípjába fúj, még kiabált is. A nem messze legeltető disznópásztor rögtön tudta, hogy történt valami szokatlan, és máris elindult a töltés felé.

– No, mi baj, Istók? – érdeklődött izgatottan, amikor odaért.

– Gyere, nézd meg magad is, aztán mondd meg, mi ez itt?

A botjával elhúzta a magasra nőtt fűvet, és megpiszkálta az óriási kukachoz hasonló, undorító szörnyet.

– Te jószagú úristen! – vetett keresztet Jani. – Hát én mondom, ilyen hatalmas ronda férget még nem láttam életemben. De nézd csak, ott a párja is. Hű, ez még kövérebb és zsírosabb, mint a másik.

– Nem gondolod, hogy az amerikaiak dobták le, hogy elszaporodva kiirtsák a termést?

A disznópásztor a tarkóját dörzsölgette, aztán átmutatott a Tisza túloldalára. – Inkább az oroszok tették. Mindketten egy-egy bottal felfegyverkezve becserkésztek a két óriási hibrid férget, aztán nagy erővel lecsaptak rájuk. A második ütéstől aztán puha testük szétfroccsent, Istók és Jani azonnal ráugrottak, és bakancsukkal vesztül taposni kezdték. Iszonyattal nézték a rengeteg és megszámlálhatatlan fehér petét vagy tojást, ami kibuggyant a kukacok hasából. Amit még épnek véltek, szétaposták. Vörösré izzadva roskadtak le a földre, hogy kifújják magukat.

– No, most megmentettük a falut a pusztulástól – mondták. – Még elképzelni is szörnyű, mi történik, ha ez a temérdek tojás kikél, és ellepi a falut az óriásférgek, kukacok.

– Örökdj itt, míg visszajövök! – mondta Istók, azzal bement a faluba a rendőrségre. Beszámolt az orosz invázióról, mely hibrid kukac formájában próbált a falu életére törni. Az eset nagy szenzációnak számított, és olyan óriási izgalmat keltett, hogy maga a megyei rendőrpáncsnok jött le helyszíni szemlét tartani, egy speciális biológuscsoport kíséretében...

A rendőrök szalaggal körülrítették négyszög alakban a helyszínt, és a biológuscsoport munkához látott. Gumikesztyűben, furcsa csipeszekkel szedegették fel a férgek maradványait, és nejlonzacskókba zárták. A fél falu ott tolongott, meg a sajtó képviselői is. A rendőrség alig bírta visszaszorítani őket. Különösképpen a kutyaikkal nem bírtak, akik vesztül ugattak, és mindenáron a helyszínre akartak befurakodni. Az öreg Sztrimbej Mihály korcs szukájának sikerült is a biológusok közé csörtetnie, és a tömeg felhőrdülve konstatálta, amint az eb jókora bizonyítékkal a fogai között, épségben iszkol el a repülő gumibotok között, egyenesen be a bozótosba, és később száját nyalogatva dugja ki fejét az ágak alól, a tett színhelye felé pislogva sandán, mintha újból bevetésre készülné. Erre mégsem került sor, mert két szemfüles polgárőr megakadályozta.

A polgármester, aki röviden tárgyalt a rendőrfőnökkel, majd a kutatókkal, felállt egy jókora, fekete halálfejes bődönre, és rövid beszédet tartott:

– Nagy nap ez a mai a hosszúmezeiek életében, mely talán még a történelemben is beírja magát. Itt szeretném kifejezni köszönetemet, elsősorban Istóknak és Jánosnak, éber szemű és szívű honfitársainknak, akik, meglehet, nagy bajtól szabadítottak meg minket, ugyanakkor elismeréssel és mély tisztelettel adózunk a rend és tudomány őreinek, akik példás gyorsasággal siettek segítségünkre. A vizsgálat eredményét, mely négy nap múlva lesz készen, péntek délután hat órakor, a falugyűlésen magam ismertetem. Most pedig mindenki távozzék, és folytassa félbehagyott munkáját.

Kérges tenyerek csapódtak össze, majd a népség zaklatott lelkiállapotban, sejtelmes találgatások közepette szétszéledt.

Sztrimbej Mihály bá pedig életében először a figyelem középpontjába került, korcs ebének köszönhetően. Mindenki a kutya viselkedését leste, sőt, a falu fővadásza a puskáját is elővette, hogyha netán veszettség törne ki az eben, idejében lelőhesse.

Ám Prézlinek kutya baja sem volt. Vidáman rohangált, csóválta a farkát, kergette az aprójószágot szokása szerint, és nagyobb étvágya volt, mint valaha.

– Szó sincs itt semmiféle orosz vagy amerikai diverzióról – kiabálta Miska bácsi a kerítés körül ácsorgó embereknek. – A kutya a tanú rá!

– Ha azok az óriás micsodák mérges vagy mérgezett férgek lettek volna, a mi Prézlink már alulról szagolná az ibolyát. Meglássák, nekem lesz igazam! Lefogadom egy kövér libába!

És az öreg Miska megnyerte a fogadást. Kiderült ugyanis, hogy a két óriási hibrid kukac tényleg nem az orosz vagy amerikai invázió eszköze, csupán egypár ártatlan májas hurka volt, melyet a két vidám szigeti fickó ejtett ki az elemózsiás szatyrából. A fehér peték és tojások pedig, amelyeket kitapostak belőlük, főtt rizsszemek voltak.

Az eset óta a hosszúmezeiek a gúny céltáblái lettek. A szigetiek lépten-nyomon az orruk alá dörgölik a nagy fogást, s azt, hogy náluk „mutább” nép messze földön nem található. Az itteniek meg, ha az eszközzel nem is, de az öklükkel próbálják lemosni szégyenüket...

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Tóth Ágnes

Látó Szépirodalmi Folyóirat